

Eleccions, primàries i nou govern

written by Carles Suárez i Graells | 4 d'octubre de 2018

Si no tenim un bon govern que implementi el mandat del primer d'octubre, que caigui el mal govern. Un any després de la derrota es fa evident que l'actual lideratge institucional no pretén ni fer efectiva la República, ni tornar a proclamar la independència, ni considerar vigent el mandat del referèndum.

Malgrat la desorientació actual, el camí a seguir segueix sent el que proposava Oriol Junqueras quan era en llibertat.

En l'Acte d'Estat celebrat a la Faràndula de Sabadell el 2010, el vicepresident legítim concloïa la intervenció amb un "La independència no serà regalada. La independència es proclama i es defensa!". El 2013, a Brussel·les, Junqueras demanava la paralització econòmica durant una setmana a Catalunya per pressionar els creditors a intervenir. El 20 de setembre de 2017, davant la Conselleria d'Economia, exclamava que "sols el poble salva el poble", consigna que repetiria a Plaça Universitat durant la vaga d'estudiants sis dies després.

La història ha confirmat que Junqueras tenia raó en les tres afirmacions.

Com es va veure l'octubre passat, una independència proclamada no defensada no és real. També es va comprovar que sense intervenció exterior, Espanya mai acceptarà voluntàriament una solució democràtica.

Junqueras va preveure que la paralització econòmica seria un incentiu pels països propietaris del deute del Regne d'Espanya. I, de fet, mai s'ha estat tan a prop d'aconseguir una intervenció internacional com al 3 d'octubre, quan una vaga general va paralitzar el país 48 hores després de l'investida parapolicial contra el Referèndum. El poc

transparent comitè central va decidir no allargar la vaga general més que un dia (tot i les demandes populars des del 20S a fer una vaga general indefinida) i quan van aparèixer propostes d'impactar la banca (amb la retirada massiva de reintegraments després del segrest dels Jordis) l'*establishment* reconciliador les va liquidar de seguida. Però la paralització econòmica segueix sent el millor mecanisme per compensar la inherent solidaritat inter-estatal i provocar una intervenció exterior que forci Espanya a acceptar una solució democràtica.

Junqueras també tenia raó a afirmar que sols el poble salva el poble. Un any després dels fets, és el poble qui manté la demanda d'implementar el mandat del primer d'octubre, mentre que els diputats (excepte de la CUP o Demòcrates) semblen més pendants d'administrar les engrunes autonòmiques i acatar la legalitat espanyola que de fer efectiva la República. La mobilització permanent és imprescindible per aconseguir la independència, però és insuficient, car cal un alineament amb els fronts institucional i internacional, que estan en retirada des de l'octubre passat.

Després d'acatar les eleccions colonials del 21D, el Parlament entrant ni tan sols ha recollit el mandat del primer d'octubre ni s'espera que ho faci. Hi ha un govern efectiu, sí. Efectiu per repartir càrrecs i subvencions, i per intentar criminalitzar la mobilització, però molt poc efectiu a fer efectiva la República, o tan sols a defensar la sobirania del Parlament i els drets dels seus diputats.

A l'exterior, els Delegats del Govern que van abandonar les Delegacions el 27 d'octubre han estat recol·locats per mera quota de partit. Pitjor encara, encaren el nou curs amb autonomisme explícit i voluntat de reconciliació amb Espanya, quan és més necessari que mai una lluita reputacional diplomàtica que exposi al món que Espanya és un estat fallit, sense divisió de poders i amb una Constitució i marc legal franquista que sempre negarà l'autodeterminació a no ser que

hi sigui forçada per una combinació de pressió interna i externa a fets consumats.

Cal abandonar la política de rendició i tornar al Junqueras quan estava lliure i no condicionat per la defensa judicial.

Si no tenim un bon govern que implementi el mandat del primer d'octubre, que caigui el mal govern. Si al lideratge institucional li queda una mica de dignitat, que convoqui eleccions el 27 d'octubre i que els partits que volen tornar a l'autonomisme s'hi presentin amb aquest programa, sense enganyar a ningú.

I que l'independentisme (aquell moviment que pretén aconseguir la independència en la vida real per la generació actual) s'organitzi aquesta vegada al marge de les cúpules dels partits. Que obri un procés de primàries obert i transparent, en què el lideratge depengui de les bases i no dels despatxos. Que en el procés es deixi clar si estan disposats a implementar o no el mandat del primer d'octubre i, per tant, si estan disposats o no a acatar la voluntat democràtica independentment del marc legal espanyol.

Les cúpules dels partits intentaran evitar la democratització del procés i per això s'estan enrocant criminalitzant i titllant de violenta la mobilització popular, mentre col·loquen candidats mediàtics en les eleccions vinents. És intrascendent. La finestra d'oportunitat del 2017 ja està perduda. **El que cal ara és generar les condicions objectives per tornar a crear una finestra d'oportunitat. I això passa per un front institucional lliure de les actuals cúpules dels partits, encara que calgui repetir eleccions les vegades que faci falta fins a substituir-los i que l'independentisme es quedi l'espai electoral de l'independentisme.**

I s'investeixi un nou govern des d'on liderar institucionalment i operacional la implementació de la República. I, aquest cop, que segueixi els consells de

l'Oriol: després de proclamar, cal defensar la República; cal impactar l'economia per incentivar la intervenció exterior; i cal no estar atemorits de la mobilització popular, sinó al contrari, no oblidar mai que sols el poble salva el poble.